

Verlangen naar onschuld

boekerij.nl

Lucinda Berry

*Verlangen naar
onschuld*

Vertaald door Els van Son

ISBN 978-90-492-1165-3
ISBN 978-94-023-2997-1 (e-book)
ISBN 978-90-492-1293-3 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Appetite for Innocence*
Vertaling: Els van Son
Omslagbeeld en -ontwerp: © Studio Vonk & De Boer
Zetwerk: Crius Group

© 2017 by Lucinda Berry, LLC
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Sarah

TOEN

Ik prop mijn oordoppen zo diep mogelijk in mijn oren om het kabaal minder te horen. Ze krijsen, huilen en jammeren. Altijd. Ik heb er zo'n hekel aan. Vroeger probeerde ik ze stil te krijgen. Maar dat lukte nooit, wat ik ook deed. Ze zijn net zo bang voor mij als voor hem. Als ik probeerde ze vast te houden, klauwden ze als wilde beesten naar me, krabden mijn armen tot bloedens toe met hun nagels en haalden zelfs mijn gezicht open. Sommigen sloegen en schopten als wilden om zich heen en er was er ooit een die me voor mijn voeten spuwde toen ik haar een glas water wilde geven. Dus heb ik het lang geleden opgegeven te proberen ze gerust te stellen. Ik plak gewoon hun mond dicht en laat ze tekeergaan.

Het ergste is dat ik nooit weet hoelang het gaat duren. Ik heb een tijd geprobeerd het te voorspellen, maar dat is onmogelijk. Zwak of sterk, het verschil is niet aan de buitenkant te zien. De slappelingen geven binnen een paar uur op omdat ze in shock zijn en niet meer kunnen of zich simpelweg schikken in hun lot, maar de vechters zijn in staat het dagenlang vol te houden. Uiteindelijk maakt het ook niks uit of je dat van tevoren weet; ik wil gewoon zo snel mogelijk van die herrie af zijn. Het liefst zou

ik schreeuwen dat ze hun kop moeten houden, dat er toch niemand is die hen hoort. Soms doe ik dat ook, maar dan maken ze alleen maar meer kabaal.

Ik haat de vechters. Ze verstoren mijn routine en maken mijn dagen een stuk lastiger. Zolang er geen nieuwe is, gaat het best. Maar door hun geschreeuw zit ik de hele dag hier beneden. Ze pakken mij mijn zon af en ik heb mijn zon nodig.

Ik weet bijna zeker dat dit een vechter is. Ze was buiten bewustzijn toen hij haar hier binnenbracht, dus heeft hij haar moeten verdoven voor de autorit. Dat is nooit een goed teken. De zwakken zijn verlamd van angst en houden zich koest in de auto. De vechters niet. Die zijn sterk. En deze is sterk, denk ik, ook al is ze klein.

Ik heb nog even naar haar staan kijken voor ik ging slapen. Ze lag op haar stretcher met de kabelbinders om haar enkels en polsen en haar mond dichtgeplakt met ducttape. Niet die grijze. Die gebruikt hij nooit. Het zijn altijd andere kleuren en patronen. Deze keer rood met witte strepen. Ondanks het spul waarmee hij haar onder zeil heeft gebracht, is haar slaap verre van vredig. Haar gezicht staat nog steeds in strijdstand.

Paige stond naast me. Ze trilde van top tot teen maar deed haar best dat te verbergen. Haar ogen stonden vol vragen waar ik geen antwoord op heb.

‘Het is zo oneerlijk,’ fluisterde ze toen ik wegliep naar de privacy van mijn eigen hoekje.

Ik keek niet eens om en zei: ‘Het hele leven is oneerlijk.’

Een paar jaar geleden heb ik een laken aan het plafond opgehangen. Ik had liever een echte muur gehad, maar zo lig ik in elk geval apart van hen.

Het verdovingsspul was blijkbaar uitgewerkt toen ik nog maar net in bed lag. Ze begon te schreeuwen – dat verstikte geluid dat ze maken als hun mond is dichtgeplakt. Intussen is het al ruim een uur later en is ze nog steeds bezig.

Ik zet mijn koptelefoon op over mijn oordoppen en druk op de play-toets van de cd-speler die hij me vorig jaar met kerst heeft gegeven. Ik was zo blij dat ik muziek had, ook al is het een vreselijk ouderwets ding en luistert er tegenwoordig niemand meer naar cd's. Van alle dingen van vroeger mis ik muziek het meest.

Ella

TOEN

Met een schok schrik ik wakker. Mijn ogen schieten meteen open. Ik voel iets nats tussen mijn benen. Er blijft een gil in mijn keel hangen. Ik wil mijn mond opendoen, maar dat gaat niet. Er is iets overheen geplakt. Ik kan het er niet afhalen; mijn polsen zijn aan elkaar vastgebonden. Met kabelbinders. De huid eromheen is open geschaafd. Mijn enkels zijn ook geboeid. Elke vezel in mijn lijf doet pijn. Mijn keel voelt rauw.

En dan weet ik het weer.

De man. Zijn honkbalpet. Zijn perfecte witte lach. Zijn ogen die oplichtten toen ik zei hoe ik heet. Dat had ik nooit moeten doen. Zijn hand op mijn arm toen hij me vastgreep. De siddering door mijn hele lijf. De plotselinge pijn achter op mijn hoofd. Het bonkt nog steeds.

Mijn ogen kunnen niet wennen aan het donker en branden alsof ze vol zandkorrels zitten. Ik wil wrijven, maar dat kan niet vanwege de boeien. Dan kom ik heel langzaam overeind. Mijn botten protesteren hevig terwijl ik mezelf ophijs tot zit. Ik voel de sponsachtige muur achter me. Ik trek mijn benen op tot mijn knieën bijna tegen mijn borst komen en schuif mijn geboeide armen er zo goed en zo kwaad als het gaat omheen.

Ik kijk heimelijk om me heen. Vanaf het bed waar ik op zit kan ik de ruimte overzien. Mijn ogen wennen langzaam aan het donker. Alles lijkt bekleed met een dikke laag. De muren, het plafond, zelfs de trap. Alles. Het lijkt materiaal dat terugveert als je jezelf ertegenaan gooit. Schuimrubber, denk ik. Op de vloer ligt hoogpolig grijs tapijt, zo dik dat je het zou kunnen kammen. Er zijn geen ramen. Niets dat licht doorlaat. Links van me is een smalle trap. In de hoek tegenover me het silhouet van een posteel. Geen fonteintje. Het ruikt muf, naar zweetsokken.

‘Hé, je bent wakker.’

Ik schrik. Een stem rechts naast me in de duisternis. Er gaat een paniekvlaag door me heen. Ik kijk met een ruk opzij. Er ligt iemand naast me.

‘Ik kan Sarah vragen de tape van je mond af te halen, maar je mag absoluut niet gaan schreeuwen. Dan plakt ze het meteen weer terug.’ Ze klinkt vriendelijk.

Wie is zij? Wie is Sarah? Wat wil ze van me? Waarom ben ik hier? Ken ik haar? Ik tuur naar haar gezicht maar kan het niet goed zien. Ik voel me verlamd. Ik kan niet bewegen. Niet praten. Ik staar alleen maar. Mijn hart bonkt. Het zweet druipt van me af.

‘Wil je dat ik haar roep?’

Ik schud mijn hoofd. Ik wil niemand. Ik wil mama. Er rollen hete tranen uit mijn ogen. Ze glijden over de tape. Ik heb dorst. Ik heb nog nooit zo’n dorst gehad. Hoelang ben ik hier al? Waar ben ik?

En dan hoor ik het. Hartverscheurend gesnik.

Maar het komt niet van mij. Ik huil zonder geluid. Het is het meisje naast me. Waarom huilt ze?

De angst grijpt me bij de keel.

Ella

NU

‘Vertel me over de kelder.’ Hij spant en ontspant zijn kaken. Hij heeft een onbewogen gezicht waar niets van af te lezen valt. Zijn witte overhemd zit strak om zijn gespierde borstkas. Hij draagt een keurige donkerblauwe broek. Een zwarte riem met een telefoon eraan.

Hij heeft al vaker naar de kelder gevraagd. Drie keer. Ze blijven me erover doorzagen. Maar ik wil er niet aan denken. Er niet over praten. Ik haat de kelder. Mijn hoofd is vaag door het spul dat de dokter me heeft gegeven. Ik kan niet goed ademen. Ik weet niet goed meer hoe dat moet. Mijn lijf staat in brand. Alles doet pijn.

‘Wanneer komt mijn moeder?’ Mijn stem breekt.

De andere man, die met stekeltjes, geeft antwoord. ‘Ze moet nu in het vliegtuig zitten. Na de landing wordt ze bij de gate opgewacht door agenten die haar zo snel mogelijk hierheen brengen.’ Hij kijkt op zijn horloge, een groot plastic ding. ‘Als het verkeer niet vaststaat, is ze hier over een uur of drie.’

‘Kan ik iets voor je doen?’ vraagt de verpleegster vanuit de hoek van de kamer.

Ik schud mijn hoofd. Ik wil dat ze me met rust laten. Ik wil slapen. Ik ben zo moe.

‘Heb je ergens pijn?’

Ze komt naar het bed toe lopen om me beter te bekijken. Haar groene ogen staan vriendelijk, maar ik wend mijn blik af. Ze kijkt vol medelijden naar me. Is dit hoe iedereen voortaan naar me zal kijken? Ik buig mijn hoofd en staar naar mijn arm. Het paarse gips. Het ziet er raar uit. Ik had nog nooit iets gebroken.

‘Wat is je lievelingskleur?’ vroeg de dokter toen ze de botten weer op hun plaats hadden gezet.

‘Paars,’ zei ik automatisch. Paars is al mijn hele leven mijn lievelingskleur. Maar ik weet eigenlijk niet of dat nog klopt. Misschien is er in mijn wereld geen plaats meer voor kleuren.

‘Is slachtofferhulp er al?’ Het is die onleesbare man die het vraagt. Hij heet Brian of Blake. Iets met een B. Ik weet het niet meer. Hij praat alsof ik er niet bij ben. Ik wou dat ik er niet bij was. Ik wil hier niet zijn.

Hun lippen bewegen, maar het geluid staat uit.

Ik wil ze onderbreken en de vraag stellen die op mijn lippen brandt, maar ik kan het niet. Ik ben te bang voor het antwoord. Misschien is het beter als ik het niet weet.

Sarah

TOEN

Er is geen wekker die me gebiedt op te staan. Het is altijd vreemd om uit mezelf wakker te worden.

Ik haat deze eerste, chaotische fase. Ik heb orde nodig. Routine. Dat weet hij, maar het boeit hem niet. Ik smeeek hem al jaren of ik boven mag blijven tot ze uitgeraasd zijn, maar dat mag niet. Hij zegt dat ik beneden nodig ben. Dat ik de enige ben die het kan. Ik wou dat het niet hoefde. Maar ik doe wat hij me opdraagt. Zonder protest. Ik weet beter.

Ik rek me uit. Vandaag wordt een dag zonder koffie. Ik zet geen koffie in de kelder. Koffie is voor boven. Het helpt om boven en beneden strikt uit elkaar te houden, ook al maakt dat het lastiger voor me. Ik weet nu al dat ik om twaalf uur knallende koppijn heb.

Ze zijn allebei wakker. Paige ligt opgekruld te janken op haar zij en het nieuwe meisje zit met haar rug tegen de muur. Ze maakt zich zo klein mogelijk, alsof ze daar onzichtbaar door wordt. Paige kijkt niet naar me, maar het nieuwe meisje volgt elke beweging die ik maak. Ik zie het wit van haar ogen oplichten in het donker. Eerst ga ik naar de wc in de hoek en dan loop ik rond om alle lampen een voor een aan te doen. De kelder baadt nu in een gedempt licht.

Het nieuwe meisje krimpt in elkaar en kijkt gejaagd om zich heen. Ze bestudeert alles. Het schuimrubber op de wanden en het plafond. Ze zoekt naar een manier om weg te komen. Haar blik blijft hangen bij de trap. Ze staart. Dat doen ze allemaal. Ze denken dat de trap hun uitweg is, maar het duurt niet lang voordat ze erachter komen dat ze hierbeneden veiliger zijn. Ze blijft om zich heen kijken, en nog een keer, en nog een keer. Ze checkt of haar iets is ontgaan en hoopt dat er ergens een cruciale aanwijzing verstopt zit.

Haar hart moet tekeergaan onder haar blauwe t-shirt. Haar gezicht is vertrokken van angst en het zweet druipt ervan af. Ze is klein maar gespierd, doet waarschijnlijk aan sport. Ze heeft haar loopschoenen nog aan. Haar sportbroekje is zwart en kort. Zo'n strak Nike-broekje zoals ik op tv heb gezien. Misschien was dat het wat hem aantrok.

Ik hurk voor haar neer, maar niet te dichtbij. Ze kan me nog steeds een trap verkopen met die vastgebonden benen.

'Hoi, ik ben Sarah. Ik weet dat je helemaal in paniek bent, maar ik doe je geen kwaad. Dat beloof ik.' Ik probeer kalm en neutraal te klinken.

Er klopt een ader in haar slaap. Onder de tape schuift ze haar kiezen over elkaar.

'Ik kan het plakband van je mond halen, maar je mag niet gaan schreeuwen.' Ik wijs om me heen. Naar de wanden. Het plafond. Het dikke tapijt onder ons. 'Niemand kan je horen, hoeveel herrie je ook maakt. Het is hier volkomen geluiddicht. Begrijp je dat?'

Haar ogen zijn groot. Ze knippert niet. Ze staart me alleen aan alsof het niet tot haar doordringt wat ik zeg. Misschien is ze nog in shock. Sommigen hebben lang nodig om bij zinnen te komen. Sommigen komen nooit bij zinnen. Ik trek de tape in één ruk los. Dat is de beste manier, net zoals bij hechtpleisters.

'Ga weg!' gilt ze. 'Help! Help me! Alsjeblieft, help me!'

Ik rol met mijn ogen. Ik heb dit al zo vaak meegemaakt. ‘Niemand kan je horen. Dat heb ik toch net gezegd. Je kunt dagenlang blijven schreeuwen, maar er komt niemand.’

Mijn woorden hebben geen effect op haar. Ze blijft kriesen. Haar stem wordt steeds schriller, radelozer. Al het kabaal dat ze maakt wordt geabsorbeerd door het schuimrubber.

Paige schuift langzaam naar haar stretcher toe tot ze ernaast zit.

Het nieuwe meisje schiet naar achteren en laat zich op de grond vallen. ‘Ga weg!’

‘We doen je geen kwaad.’ Paige’ stem klinkt aardiger dan de mijne. Ze heeft kleine broers en zusjes en is gewend die gerust te stellen. ‘Ik snap dat je doodsbang bent. Dat was ik ook. Maar ze heeft gelijk. Niemand hoort je.’

Het nieuwe meisje kruipt naar de hoek. Ze beeft over haar hele lijf. Haar ogen schieten heen en weer tussen Paige en mij.

‘Hoe heten jullie?’ vraagt ze zacht.

‘Ik heet Paige,’ zegt Paige. Dan wijst ze maar mij. ‘En zij heet Sarah. Jij?’

Ze kijkt weer van Paige naar mij en besluit dan te antwoorden.

‘Ella.’

Ella

NU

‘Is Paige oké?’ vraag ik.

Ik kan me niet meer inhouden. Ik moet het weten, ook al ben ik bang voor het antwoord.

De man en de vrouw in de kamer wisselen een blik. Zij draagt een donkerblauw uniform, dus is het duidelijk dat ze van de politie is, maar hij is in gewone kleren. De vrouw knikt naar hem. Hij begrijpt dat hij moet antwoorden.

‘Er is nu politie daar, dus zullen we het snel horen.’ Hij kijkt op zijn telefoon. Dat doet hij al de hele tijd sinds we in deze kamer zijn. Misschien was hij er ook wel bij toen ik werd onderzocht. Maar dat weet ik niet zeker. Toen ze mijn benen spreidden en dat metalen ding naar binnen schoven, ben ik naar de lege plek in mijn hoofd gevluht.

Mijn hoofd en mijn lichaam zijn twee verschillende dingen nu. Vroeger waren ze gewoon mij. Eén. Eén persoon. Maar nu zijn ze gescheiden. Ik heb een lichaam en ik heb een hoofd. Een hoofd met hersens, met gedachten, herinneringen. En ook een lege plek. Ik kan uit mijn lichaam naar die plek in mijn hoofd gaan en weer terug, maar ze komen elkaar maar heel zelden tegen. Ik vraag me steeds af of ik ooit nog wel één persoon kán zijn.

Maar er is nu in elk geval politie bij het huis. Ik zou wel willen bidden dat alles goed met haar is, maar ik bid niet meer. God heeft me nooit gehoord en nooit iets gedaan om me te helpen. Wat zal mama daar wel niet van vinden als ze erachter komt, vraag ik me af.

‘En Sarah? Hoe gaat het met Sarah?’ vraag ik. Ik zal de blik in haar ogen, toen ze begreep wat ik van plan was, nooit vergeten.

‘Doe het niet,’ smeekte ze. ‘Dan gaan we allemaal dood.’

Ik had haar nog nooit zo bang gezien. Zo radeloos. Ze liet nooit iets van haar gevoelens aan ons merken. Stel dat ze gelijk had? Stel dat ik zelf heb kunnen vluchten maar dat zij nu dood zijn? Ik barst in tranen uit.

De agent komt naar me toe. Het lijkt of ze me een knuffel wil geven.

‘Blijf van me af!’ gil ik.

‘Oké, oké.’ Ze doet een paar stappen naar achteren. ‘Ik begrijp hoe moeilijk dit voor je moet zijn. Je hebt afgrijselijke dingen meegemaakt. De FBI heeft iemand van slachtofferhulp opgeroepen om je te helpen.’

De FBI? Moet ik met de FBI praten? Zit ik in de problemen? Maar ik heb niks fout gedaan. Ik probeerde gewoon weg te komen. Ik weet niet wat ik moet zeggen, ik wil niet praten met de FBI. Ik kan het niet. Ik weet niet hoe ik met al die mensen die hier zijn moet praten. Stel dat ze me komen ondervragen omdat ik een moordenaar ben? Wat moet ik dan zeggen?

Ik moet heel hard huilen en snak hikkend naar adem. Ik heb het gevoel dat iemand mijn hoofd onder water duwt. De agente komt naar me toe en drukt op een belletje bij mijn bed. Even later staat er een verpleegster in de deuropening.

‘Ik denk dat ze hyperventileert,’ zegt de agente.

De verpleegster komt haastig naar me toe. Ze legt haar hand op mijn rug. Ik krimp in elkaar. Ik moet nog harder naar adem happen. Ik krijg geen lucht.

‘Meisje, je moet proberen kalm te worden. Je bent hier veilig. Alles is oké. Je moet alleen diep inademen. Doe mij maar na. Eén.’ Ze ademt diep in. ‘Twee.’ Ze blaast langzaam uit. ‘Drie.’ Ze ademt in. ‘Doe mij maar na, meisje.’

Ik focus me op wat ze zegt. Hoe ze telt. Haar ademhaling. Ik probeer hetzelfde te doen. Het hikken wordt wat minder. Ik krijg wat meer lucht. En dan hap ik niet meer naar adem en voel ik me steeds kalmer worden. Ik kan weer ademen.

‘Goed gedaan! Heel goed! Nu moet ik even met de agenten praten, maar ik ga niet weg. Oké?’

Ik knik. Ik ben te uitgeput om iets te zeggen.

Ze wenkt ze allebei naar de deur. Ze is kwaad, dat zie ik aan haar bewegingen. Stijf. Robotachtig. ‘Ik begrijp dat jullie je werk moeten doen, maar dit meisje is door een hel gegaan,’ sist ze. ‘Jullie moeten kalm aan doen met jullie vragen. Dat weten jullie toch!’ Ze probeert het zachtjes te zeggen, maar ik versta het toch.

‘Zij stelde een vraag. Wij hebben niks gedaan wat haar van streek maakt,’ zegt de man.

Ik leg mijn handen over mijn oren. Zijn stem klinkt te perfect. Te kalm. Net zoals die van John. Ik wil niet aan John denken.

Sarah

NU

Ik ruk de slangen weg die ze aan mijn lichaam vast willen maken en trek het masker van mijn gezicht.

‘Waar is hij? Is hij gevonden? Alsjeblieft, zeg dat hij is gevonden!’

De ambulanceverpleger duwt me terug op de brancard. ‘Kalm maar. Je bent veilig. Hij kan je hier geen kwaad doen. Je bent veilig!’

Ik schud mijn hoofd heftig. ‘Nee! Nee! Nee!’

Ze snappen het niet. Ze kennen hem niet.

‘Alstublieft, laat me gaan. Ik moet weg hier.’ Ik verzet me tegen de sterke armen die me tegenhouden. ‘Laat me gaan!’

Ze hebben geen idee wat ze hebben gedaan. Ik heb Ella gewaarschuwd dat ze het niet moest doen. Dat ze het niet moest proberen. Ze luisterde niet. Ze had naar me moeten luisteren.

Ik krijs. Ik kan me niet inhouden. Ik herken mijn eigen stem niet. Het is iemand anders. Iemand die ik niet ben. Er is te veel drukte om me heen. Te dichtbij, te benauwd.

‘John!’ gil ik op het moment dat ik een scherpe steek in mijn arm voel. Ik val terug op de brancard. Mijn hoofd zwemt. Ik kan niet denken. En mijn oogleden zijn zo zwaar. Ik mag niet in

slaap vallen. Maar de duisternis is te krachtig. Ik heb geen keus. Ik moet toegeven.

Als ik mijn ogen opendoe, ben ik in een ziekenhuiskamer. Er zit een politieagent op een stoel tegen de muur. Ik heb een naald in mijn arm, vastgeplakt, met een slang die naar een infuuszak loopt. Dit is helemaal verkeerd. Dit hoort niet te gebeuren.

‘Waar is John?’ Ik zoek de kamer af alsof hij ergens zit waar ik hem niet kan zien en het juiste moment afwacht om me mee te nemen.

Ze moeten weten dat hij me zal vinden. Hij laat me niet zomaar gaan. Niet zo. Dat laat hij niet toe.

‘Ik ben agent Malone.’ De politieman staat op en komt naar mijn bed toe. Hij is minstens veertig. Misschien ouder. Hij heeft kort donker haar met grote stukken grijs erin. ‘En jij bent Sarah?’ Hij steekt zijn hand uit.

Ik omklem zijn hand. ‘Alstublieft. U begrijpt het niet. U moet me laten gaan. Ik kan hier niet zijn.’

Er springen tranen in zijn bruine ogen. ‘Kindje toch. Ik heb zelf twee dochters, ongeveer van jouw leeftijd. Als een van hen door dat monster was ontvoerd, zouden ze nu ook heel erg bang zijn. Maar geloof me, ik bescherm je alsof je mijn eigen kind bent. Hij komt deze kamer niet in!’

‘Dus jullie hebben hem niet gevonden? Jullie weten niet waar hij is?’ Mijn stem gaat met elk woord verder omhoog.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee. Helaas heeft hij de plaats delict vrijwel volledig verwoest, maar we krijgen hem wel te pakken. Hij kan niet ver zijn gekomen.’ Hij pakt mijn andere hand. Hij buigt zich naar me toe en houdt allebei mijn handen stevig vast. Hij heeft een brede neus, dikke lippen. ‘Ik beloof je één ding: we pakken hem op en zorgen ervoor dat hij gestraft wordt voor wat hij jullie meisjes heeft aangedaan.’

Hij weet dat er anderen zijn? Heeft Ella het gehaald? Ik kan het niet geloven. Hoe is ze over de omheining gekomen? Het ge-

loei van het alarm galmt nog na in mijn oren. Misschien houdt dat wel nooit op. Ik ben nog nooit zo bang geweest als toen ze de deur openduwde, zelfs die eerste nacht in de kelder niet. Ik dacht altijd dat ik nooit banger kon zijn dan toen.

‘Jullie?’ vraag ik.

‘Ja, je vriendin Ella ligt twee kamers verderop.’

Ik zou haar geen vriendin noemen, maar ik wil haar zien. Ik moet haar spreken.

‘Kan ik naar haar toe? Kan ik bij haar op de kamer?’

‘Voorlopig houden we jullie beiden op een eigen kamer. Ik weet niet precies waarom dat zo is geregeld, maar ik kan zeker aan mijn leidinggevende vragen of jullie op één kamer kunnen. Zou je je dan beter voelen?’

Ik knik.

‘Weet u zeker dat ze hem vinden?’

‘Kindje, ik rust niet voordat we de man te pakken hebben die jou dit heeft aangedaan.’

Ik zou hem graag geloven, maar hij kent John niet. Niemand kent John. Niet zoals ik hem ken.

Ella

TOEN

Ik put mezelf uit met mijn geschreeuw. Ik denk dat het waar is wat die Sarah zegt. Niemand kan me horen. Toen ik wakker werd zat Paige, het andere meisje, een boek te lezen op haar bed. Ze zit gewoon een boek te lezen hier in deze akelige kelder, alsof dat de normaalste zaak van de wereld is. Waarom hebben die anderen geen boeien om? Waarom ben ik de enige?

Ik probeer te slapen, maar als je armen en benen aan elkaar vastzitten, is dat onmogelijk. Er is geen comfortabele houding. Elke keer als ik ga verliggen, gilt een ander deel van mijn lijf het uit van de pijn.

Ik heb zo'n dorst. Mijn keel brandt. Maar ik ben bang om hun om iets te drinken te vragen. Stel dat ze er iets in doen? Maar ik weet niet hoelang ik het nog uithoud. Mijn mond is zo uitgedroogd dat mijn lippen aan mijn tanden plakken. Mijn tong vult mijn hele mond. Ik weet dat ik uiteindelijk iets zal moeten drinken. Een mens kan niet zonder water. Ik weet niet hoelang ik hier al beneden ben. Dat is moeilijk te bepalen als er geen licht van buiten is. Ik heb nog nooit zonder licht geleefd.

En het is zo stil. Akelig stil. Ik spits mijn oren om een geluid op te vangen. Een stem. Een auto. Het denderen van een trein.

Iets wat me duidelijk maakt waar ik ben. Maar ik hoor niets. Helemaal niets. Ik doe zo hard mijn best dat ik er hoofdpijn van krijg.

Ben ik nog in de stad? In hetzelfde land?

Mijn hoofd is mistig.

Ik herinner me alles tot de auto. Daarna wordt het wazig. De beelden lopen door elkaar. De stof over mijn hoofd. Dik en ruw. Ik kreeg er jeuk van. Ik kon niet ademen. Ik heb overgegeven. Misschien ook geplast. Dat weet ik niet goed meer.

Ik stink. Ik moet er zelf van kokhalzen.

Ik kreun achter de dikke lagen tape over mijn lippen. Sarah heeft mijn mond weer dichtgeplakt toen ik niet ophield met gillen. Paige smeekte haar het niet te doen, maar Sarah wilde niet luisteren.

‘Ik krijg er koppijn van,’ zei ze. ‘Help me haar in bedwang te houden.’

‘Sorry,’ zei Paige toen ze op mijn benen ging zitten zodat ik niet kon trappen.

Sarah posteerde zich op mijn buik en hield mijn armen boven mijn hoofd. Ze keek me strak aan. ‘Zo moeilijk hoeft het allemaal niet te zijn,’ zei ze met opeengeklemd kaken en een rood gezicht van inspanning. ‘We gaan je geen pijn doen, maar je moet wel luisteren.’

‘Ga dan van me af! Laat me los! Alsjeblieft! Wat doen jullie?’ Ik kronkelde alle kanten op maar ze hielden me stevig op mijn plaats.

‘Rustig!’

Ik wierp mijn benen omhoog en gooide Paige van me af. Ze viel op de vloer naast mijn bed. Sarah zat nog boven op me en worstelde om me de baas te worden. Paige kroop weer op me.

‘Stop! Alsjeblieft!’ riep Paige uit. ‘Straks roept ze hem en komt hij naar beneden. Dan legt hij je aan een ketting.’ Haar ogen stonden vol angst.

Dat maakte me zo bang dat ik ophield me te verzetten. Ik hield me slap.

Sarah plakte mijn mond razendsnel weer dicht. ‘Zo,’ hijgde ze. ‘Kop dicht. Anders krijgen we problemen.’

Ik lag hijgend op mijn bed, alsof ik net een wedstrijd had gepend.

Sarah zit nog steeds achter haar gordijn. Ik denk dat ze voor hem werkt, maar ik weet het niet zeker. Wie zijn deze meiden?

Ik bestudeer Paige terwijl ze leest. Ze lijkt jonger dan ik, maar misschien komt dat omdat ze zo klein is. Ze draagt een zwarte joggingbroek met een wit t-shirt. Haar haar is kortgeknipt in een rechte bob. Ze heeft een wipneusje. Haar gezicht lijkt schattig. Haar nagels zijn roze gelakt. Ze ziet er onschuldig uit, maar dat kan niet kloppen: een paar uur geleden hielp ze me in bedwang te houden.

Ik heb water nodig. Ik ga dood als ik niets te drinken krijg en ik kan niet doodgaan. Ik moet lang genoeg in leven blijven om een manier te bedenken om hier weg te komen. Of tot ik word gevonden. Mama is intussen vast al in paniek naar me op zoek. Misschien heeft ze wel zo’n zoekteam opgetrommeld zoals vaak gebeurt als er iemand wordt vermist. Ik kan me gewoon niet voorstellen hoe ongerust ze moet zijn. Ik ben altijd op tijd thuis. Ik houd me aan de afspraken. Als ik hier niet uitkom, gaat ze eraan onderdoor. Het enige wat ik moet doen is volhouden tot ik word gevonden.

Ik hoest overdreven om Paige’ aandacht te trekken. Ze draait zich om en kijkt naar me. Ze heeft groene ogen en donkere wimpers. Een perfecte huid. Ze ziet eruit als een schattige pop.

Ik probeer haar met mijn ogen duidelijk te maken dat ik wil dat ze de tape eraf haalt. Ik beloof haar dat ik stil zal zijn, maar de woorden komen er onduidelijk uit.

‘Sarah?’ roept Paige.

Sarah kijkt om het gordijn. Haar haar is lang, niet kortge-

knipt zoals bij Paige, en opgestoken in een nonchalante knot boven op haar hoofd. Ze heeft een regelmatig gezicht met perfecte jukbeenderen, zoals de modellen in modebladen.

‘Wat?’ vraagt ze, duidelijk geïrriteerd.

‘Ik denk dat we het nog een keer kunnen proberen,’ zegt Paige.

Sarah komt naar me toe lopen. Ze is groter dan ik dacht en beweegt zich soepel en zelfverzekerd. Ze heeft hetzelfde aan als Paige: een zwarte trainingsbroek en een wit t-shirt. Ik lig opgekruld op mijn bed en ze torent boven me uit. Dan gaat ze naast me zitten.

‘Kun je nu stil zijn?’ vraagt ze.

Ik knik en probeer meegaand te kijken.

Ze trekt de tape er in één ruk vanaf. Deze keer geef ik geen krimp. Ze blijft op de rand van het bed zitten, met haar handen op mijn heupen.

‘Wij zijn geen vijanden,’ zegt ze.

Ik weet niet of ik haar geloof.

‘Kan ik water krijgen?’ Praten doet pijn.

Ze loopt terug naar het geopende gordijn. Het is maar een klein hokje dat erachter zit. Kleiner dan mijn slaapkamer thuis. Ze komt terug met een fles water.

‘Kun je me losmaken?’ vraag ik.

Ze schudt haar hoofd. ‘Nog niet. We moeten zeker weten dat je ons niet aanvalt.’

Dat is slim. Ik heb inderdaad al liggen denken hoe ik hen kan overmeesteren.

Ze zet de fles tegen mijn lippen en giet. Ik klok het water gretig naar binnen. Er loopt ook een hoop uit mijn mond en op mijn shirt, maar dat kan me niks schelen. Ik heb zo’n vreselijke dorst.

‘Mag ik haar iets te eten geven?’ vraagt Paige.

‘Mij best,’ zegt Sarah.